Do nitra

… jak nalézt své nitro a zvolit správnou životní cestu…

Jerronime

Do nitra

Pointa této knihy a její závěr, ve smyslu efektu životní změny
a postoje hlavní hrdinky, jsou skutečné.
Časoprostor, v němž se děj odehrává, osoby, obsazení
a jednotlivé částečné události jsou smyšlené,
respektive pozměněné.

Jerronime
DO NITRA
Překlad z originálu
Copyright © 2017 by Jerronime / GC s.r.o.

Překlad a korektura: NicoleK
Obálka: NicoleK
Vydavatelství: GC s.r.o.
Grafická úprava a sadzba: Oždy production, s.r.o.

ISBN: 978-80-89900-18-3

OBSAH

Předmluva 7
Můj první deník – „7 dní očisty“ 10
Deník – DEN 1 13
Spouštěč 16
Deník – DEN 2 29
Před patnácti lety… 34
Deník – DEN 3 51
Deník – DEN 4 53
Úlet z reality – oddych? 55
Deník – DEN 5 70
Po prvním osudovém rozchodu 79
Deník – DEN 6 91
Zamilování a tak dál 94
Deník – DEN 7 134
Terapie u Daniela – začátek změn 145
Bloudění a tápání 149
Naposledy u Daniela 159
Začátek transformace 167
Výlet 201
„Zvláštní události“ 241
Zrcadlo 271
Žebrák 284
Odcyklení 303
Doslov 320
Poznámka: 322

Předmluva

Seděla jsem v letadle a vracela se ze služební cesty – z konference o úspěšných ženách. Dost nuda, ale musela jsem se jí zúčastnit a nasbírat nové náměty pro psaní. Ještě že se to celé konalo v mé oblíbené destinaci – na „Ostrově“, u moře, se sluníčkem a v teple… Cestující postupně nastupovali do letadla. Vedle mě byla stále dvě volná místa. Když se všichni usadili, zaradovala jsem se, že budu mít celou trojici sedadel pro sebe na celý let a budu se moci konečně dospat po měsíci cestování, konferencí, sponzorů, námětech na články, nemluvě o všech těch koktejlových párty a recepcích. Byla jsem už pořádně utahaná. Seděla jsem skoro až vzadu.

V tom jsem zaznamenala jakýsi rozruch.

Spolucestující na sedadlech přes uličku do sebe šťouchali loktem a významně si ukazovali hlavou směrem ke kokpitu. Natahovala jsem krk tedy i já, co že se děje.

Nic. Vpředu podávala nějaká cestující letušce palubní lístek pro kontrolu. Když vešla do uličky, všimla jsem si, že na ní upíná oči snad celé letadlo. I já jsem zůstala v němém úžasu. Ona totiž byla krásná. Ale nebyla to taková ta tupá krása. Jako by kolem ní byla záře. Sálala z ní taková energie, jako by do letadla nastoupilo slunce. Lehké opálení, polodlouhé blonďaté rozpuštěné vlasy, obrovské zářivé modré oči. Na tváři měla pokojný výraz a přitom z ní vyzařoval takový náboj. Perfektně oblečená, sportovně. Roztrhané rifle, k tomu nějaká sportovní blůzička (takový střih jsem ještě ani neviděla), sandály na platformě (s takovým stylem jsem se zatím nesetkala). Vše sladěné,

poutavé, extravagantní, nové a přitom vše elegantní. Takové, že každá žena v letadle určitě zatoužila mít celý outfit ve svém šatníku, bez ohledu na to, jak která vypadala.

Když se přiblížila, měla jsem pocit, že ji znám. Odněkud… Kdo jen to je? Odkud ji znám? Ta razantní chůze, štíhlá, ale šlachovitá postava, ta energie, která z ní sálala každým krokem.

Přicházela, zastavila u mě a mrkla na mě:

„Ahoj! Jak vidím, tak si mě nepamatuješ. Jednak, sedím s tebou, teda vedle tebe… a pak, jsem Naomi. Byly jsme spolu před pěti lety na takové trapné konferenci o úspěšných ženách ve světě reklamy. V Japonsku, vzpomínáš?“

Samozřejmě že jsem si ji pamatovala. Vždyť už tenkrát se celá naše „ženská výprava“ nezabývala, mimo konference a japonského pořádku, ničím jiným, jen jí. Už tenkrát byla zajímavá. Super postava, krásná, vždy stylově oblečená. Ano, už tehdy všechny ženy postupně zjišťovaly, kde nakupuje, jaké parfémy používá, kam a co chodí cvičit, jaký má stravovací režim, kdo jí dělá nehty. Tehdy si každá zapisovala do diáře nebo mobilu svá předsevzetí, co se sebou začne dělat hned, jak se vrátí z dovolené. Prostě je nastartovala.

A teď přistoupila, sedla si vedle mě. Vypadala ještě o deset let mladší než tenkrát. Vzpomněla jsem si, že během té japonské cesty byla jaksi „nezdravá“, vystresovaná, stále něco řešila, koukala do mobilu, často telefonovala a výrazně artikulovala, mnohdy zvýšeným hlasem, a živě při tom gestikulovala. Byla zajímavá a všechny okouzlila, ale teď a tady vedle mě byla přímo éterická bytost. Vyzařoval z ní pokoj, rozvaha, pokora.

Letěla z Ostrova, pořád to byl její druhý domov. Před čtyřmi měsíci se rozešla s někým, o kom si myslela, že je její poslední zastávkou, že je to ten „PRAVÝ“, se kterým zůstane už do konce života. Teď je vše jinak. Ale to, co se událo, mělo význam. Nic by nevzala zpátky. Pochopila, že všechno, naprosto každá událost v jejím životě měla svůj význam a nic by nezměnila.

Už jen stručně konstatovala, že ještě před čtyřmi měsíci byla natolik v koncích, že si dokonce chtěla vzít život. Ukázala mi svůj první „deník“, který začala psát týden po rozchodu… Mě zabralo sotva deset minut ho zhltnout, protože i navzdory nepříliš úhlednému rukopisu, jsem se od něj nedokázala odtrhnout.

Zaujal mě, a hlavně mě zaujala tato bytost vedle mě natolik, že jsem z ní v průběhu letu dostala skoro celý její příběh. Tedy ten, který souvisí s touto její životní epizodou. Naomi. Neznala jsem ani její celé jméno. Měla jsem jen její skromný deník, jen prvních sedm dní, nejtěžších a nejbolestivějších. A její příběh, který sama nazvala „transformací aneb odcyklením“. Deník jsem si s jejím svolením nechala, neboť je autentickým vyjádřením toho, co v těch sedmi dnech prožívala. Zbytek je reprodukcí všeho, co mi v průběhu letu vyprávěla.

Můj první deník – „7 dní očisty“

(tento název jsem vybrala pro svůj první deník)

Vše to odstartoval „rozchod“. Zoufalý, nepochopitelný, rychlý, bolestivý.

Náhle jsem se ocitla na okraji propasti jako Alenka v říši divů… Tohle ne! Tohle měl být můj poslední vztah, ten souzený, předurčený, dokonalý, ten, který vydrží až do smrti, navždy…

Jakékoli pochybnosti, které jsem měla v průběhu těch pěti set devadesáti dní tohoto vztahu, mi moje láska a věčný optimismus vyvrátili. Věřila jsem, že se to poddá. Nasazovala jsem si opakovaně růžové brýle, ale nepomohlo to… Cítila jsem, že je to mým posláním, mojí misí. Že sice nenaplním své základní úlohy a přirozenou touhu ženy po dítěti a rodině, ale smířila jsem se s tím, neboť jsem uvěřila, že tento muž mě potřebuje více než já jeho. Mám mu pomoci procítit lásku a přimět ho k tomu, aby se očistil od všech negativních vlivů, které si v sobě nosí, od bloků, od bytostí, které ho ovlivňují, a aby poznal štěstí.

Tak, a teď ležím na pohovce v bytě u kamarádky Rebeccy, o níž jsem si vždy myslela, že je jako já, že je mi sestrou, že mi přeje jen to dobré. Byly jsme si přeci tak podobné a vedly jsme tentýž styl života. Stejné kariéristky, v životě osamělé nebo jen s milencem, nejmoudřejší a nejinteligentnější, rozuměly jsme si beze slov. Teda, trošku se to změnilo už za doby mého vztahu s Patrikem, ale teď mi to bylo jedno. Potřebovala jsem být s ní, s někým, nebýt sama.

V jednom kuse pláču, sleduju mobil a Patrikovo připojení na chat. Hlídám, zda mi nepípne zpráva. Pípne. Ale od Daniela. Mého učitele, mentora, duchovního průvodce. Velmi zvláštní, že se v mém životě objevil právě v té době, pouhé tři týdny před rozchodem s Patrikem.

„Jak se cítíš? Jestli jsi sama, zastav se na chvíli a definuj si, co chceš. V oblasti vztahů, podnikání, hobby, vize, čehokoliv jen chceš. Napiš si to. A přitom si začni psát, jak bys, podle sebe, měla postupovat, krok za krokem, a představuj si, jaké to je, když toho postupně dosáhneš. Taky si napiš, jak se budeš cítit, jak budeš reagovat a hlavně, po každé větě si řekni: Děkuji za to a to.

A především to stále prociťuj a těš se z toho :-). Hlavně hodně sni a představ si, že jsi malé nevinné dítě, jak se chová, když je šťastné.

Naším cílem je, abys po emoční stránce byla jako spontánní malé dítě. Po stránce rozumu buď jako starý člověk, plný moudrosti věků, a uvědom si, že máš v sobě sílu přenášet hory. Toho si buď vědoma. Jsi vítěz dvacetimiliardového pelotonu spermií a tvé vědomí je větší než známý vesmír plný energie, která nemá obdoby :-). A užívej si to. Pa.“

Nejdřív jsem na zprávu koukala jak nevěřící Tomáš, ale nakonec jsem udělala přesně to, co mi napsal.

Lehla jsem si v obýváku na pohovku, zavřela oči a zkusila se soustředit jen sama na sebe. Proud myšlenek, který po zablokování snad všech čaker a po otupení všech smyslů začal přicházet, byl tak jasný a osvobozující! Vzala jsem papír a tužku a začala psát „své touhy“... Ten naškrábaný, tužkou počmáraný papír

si navždy ponechám mezi svými poklady, protože ten zázračný systém propojení myšlenek, mé vnitřní energie s vesmírem, právě nastal. Bytostně jsem to cítila. Uklidnila jsem se, vyšlo slunce, přestal pláč a venku ustal i déšť.

Chci procítit štěstí a najít ho. Myslím, že se to splní, pokud potkám lásku, pokud ji znovu objevím s Patrikem, nebo najdeme novou… Doslova jsem si napsala toto:

1. Potkám MUŽE, který je mi předurčen, a který mě konečně bude milovat pro „mne“, pro to, co jsem. Pochopíme to oba hned, že jsme se konečně našli, a budeme dojatí k slzám štěstí. On je už někde v čekárně a každou chvíli ho potkám a poznám. Stanu se jeho bohyní, přítelkyní, doživotní partnerkou a budeme mít i dítě. Nejspíš syna.

2. Dům, bílý, na kopci, nad mořem. Možná jachta.

3. Budeme mít společné pracovní zájmy.

4. Začnu se věnovat spíše umělecké činnosti, psaní, tvorbě a vysloveně využití kreativní energie, kterou v sobě cítím.

5. Tanec

6. Klid, láska a mír v mém nitru

A pak se VŠECHNO začalo měnit…

Deník – DEN 1

Podívala jsem se na sebe do zrcadla – od pláče jsem už ani neměla žádné oči, jen jakési čárky, připomínající mongolskou step. Nedokázala jsem na něho přestat myslet. Co se vlastně stalo, proč? Vždyť jsme si nijak fatálně neublížili, my se neoklamali, nepodvedli, ani žádné výrazné vztahové problémy jsme neměli. Spíš jsme se uměli číst navzájem, doplňovali jsme se, byli jsme jako spřízněné duše. Nebo jsem to tak vnímala jenom já? Nemohl se přeci tolik přetvařovat, ne tak dlouho. A hlavně proč se nakonec rozplakal? Kdyby mu to bylo všechno jedno, nereagoval by takhle… Vždyť pokud by mě nemiloval, bylo by mu to jedno. Neměl by čas od času žárlivé a majetnické reakce, nevyhledával by stále mojí společnost, netrval by na tom, že budeme trávit veškerý čas spolu. Vždyť byl se mnou rád, chtěl být se mnou pořád a sdílet se mnou své zájmy, radosti a starosti. O co jde? Co se vlastně stalo a proč tomu nerozumím? Hlavou mi probíhalo vyšetřování 24/7 – čtyřiadvacet hodin sedm dnů v týdnu – tedy bez přestávky se střídalo obviňování a sebeobviňování, lítost a sebelítost. A především miliony otazníků.

Po dvou dnech ukrutného pláče, týden po rozchodu s Patrikem, nastal jakýsi pocit uvědomění. Kdosi moudrý jednou napsal, že žena, když se v koupelně sprchuje, maluje, líčí a podobně, tak vše, co jí v té chvíli projde hlavou, všechny myšlenky, co jí spontánně napadnou, jsou vlastně jasným „viděním" a intuicí, jež je potřeba poslechnout.

Toho večera, když jsem byla na pokraji sil, uslzená a bolavá, jsem najednou pocítila neuvěřitelnou úlevu.

Tohle – on, Patrik – byla zřejmě další škola. Ale už poslední. Poslední zkouška a poslední etapa před očištěním mé karmy a možností poznat skutečné štěstí a klid duše.

Prošla jsem tak dlouhou cestou. Tolik jsem toho musela zažít, tolik bolesti a „facek", než jsem pocítila, že tohle byla už moje poslední zkouška. Nastala změna. Měli jsme si – obě duše – navzájem odevzdat důležité zvěsti a poznání.

Já se měla naučit pokoře, měla jsem poznat pocit domova, měla jsem si projít rolí ženy, matky, pečovatelky, uklízečky, ačkoliv ne skutečnými, přesto v tomto vztahu potřebnými a skloubenými do jedné osoby. Měla jsem se naučit starat se o domácnost, měla jsem přijít na to, že mě baví vaření, že mě baví „nicnedělání" a mazlení se s partnerem. Že náhle vůbec nepotřebuju přesně stanovený program a harmonogram na každý den, každou vteřinu… Že umím jen tak v tichu ležet u čtení knihy, novin, internetu, sledování televize, vedle partnera a jeho rodiny. Že nemusím být v práci do půlnoci, ale všechno v pohodě zvládnu do čtvrté hodiny odpolední, a dál se poté věnovat společnému programu s mou novou rodinou. Zjistila jsem, že je velmi důležité a příjemné mít po boku lásku, partnera, který s vámi rád tráví čas, touží po vás a miluje vás. Najednou se všechny hodnoty, do té doby prvořadé, vytratily. Zůstala jen láska a touha stát se skutečnou „ženou".

Žádné dokazování, předvádění se, získávání přízně. To vše se změnilo v prach. Zůstala jen sebedisciplina, tvořivost a energie tvořit, ukázat své schopnosti, ale moudrostí, intelektem a šikovností.

Co se měl naučit ON?

V tu chvíli, kdy jsem cítila, jak se pouto mezi námi začalo postupně trhat, jsem uslyšela šepot jedné myšlenky, že mě neuvěřitelně miloval. Možná, že vůbec poprvé začal skutečně milovat ženu, jen ho přemohlo něco jiného… Co? Jako by se lekl lásky…

Spouštěč

Byla to už jejich druhá cesta za exotikou během dvou posledních zimních měsíců. Karibik byl jejich rájem na celých deset dnů. Byli tam sami, jen ona a Patrik. Tak to bylo vždy nejkrásnější, romantické a plné lásky. Věnovali se jen jeden druhému. Tato karibská dovolená byla spíš její pracovní záležitostí – kongres se konal v Dominikánské republice a ji pozvala její mateřská nadnárodní reklamní společnost, pro niž pracovala, respektive jejíž franšízu vlastnila. Tento kongres se každoročně pořádal v exotické destinaci a byl jakýmsi vyhodnocením předešlého roku. Jelikož Naomi zastupovala své dvě pobočky, kterým šéfovala – jednu za svou Rodnou zemi a druhou za Ostrov – měla v podstatě nárok na dvě místa, dva účastníky zdarma. Bylo samozřejmostí, že Patrik představoval neodmyslitelnou, povinnou součást jejích cest. Co se poznali, nebyla prakticky nikde sama, vždy jen s ním.

Tentokrát, dokonce tak celkem nesměle, padl návrh, zda by se cesty mohl zúčastnit i jeho syn. Submisivní typ, neprůbojný, ustrašený, uzavřený. S dobrým srdcem. Vysokoškolák. Dostala ho do vínku zhruba před rokem a půl, když se seznámila s Patrikem. Byl součástí domu, součástí jejich společného prostoru.

Setkání s Patrikem jí vždy připadalo jako osudové. Jako by ho znala v minulých životech. I když měla ráda lidi a byla vždy pozitivní, loajální a sociálně orientovaná, přeci jen po tolika letech samoty, po pěti letech bez partnera, bez vztahu – vážného, trvalého – byla tohle řádná změna.

Ale brala to. Zamilovala se a vše ostatní se stalo součástí… Někdy by určitě upřednostnila samotu a „líbánky“ se svým nejdražším, jen takové sladké nicnedělání o víkendech, sami doma… Někdy se to podařilo… Ale většinou to bylo vzájemné sdílení času a prostoru.

Kromě „bed-time-stories“. Pro ty si už, naštěstí, k tátovi do ložnice nechodil… Teda… Občas…

Zvykla si, stal se součástí jejího života.

Proto ani neváhala s odpovědí:

„Samozřejmě. Pojede s námi, když si to přeješ. Alespoň budeš mít společnost, když já budu na kongresu.“

Mile se na ni usmál a políbil ji. Vždy byl maximálně šťastný, když viděl, že jeho děti jsou šťastné. Když viděl, že se o ně Naomi umí postarat, vypere, vyžehlí a, je-li potřeba, sbalí jim věci. Když se někam cestuje, poradí, co si mají obléct, uvaří večeři, zažertuje si s nimi. Měla ráda humor. Byl pro ni solí života. Tolik úskalí a facek, které v životě dostala, by nikdy bez humoru a schopnosti obrátit i vážné situace na sarkazmus, satiru či ironii, nezvládla.

Někdy jí ani Patrik, ani jeho syn, nerozuměli. Chvíli jim trvalo, než se naučili pochopit řeč jejího těla a očí, než věděli, že sice odpovídá s vážnou tváří a úplně monotónním hlasem, ale že „hláška“, kterou vypustí, bude stát za všechny drobné.

A právě takhle probíhala i celá dovolená. Každé ráno společná snídaně, potom pláž. Dva dny byla Naomi na kongrese, tehdy šli kluci na místní výlet. Jinak oběd, večeře, někdy večerní animační program, někdy byli jen tak na pokoji a hráli karty nebo si četli. Naomi jim před večeří na postel připravila oble-

čení, co si mají vzít na večeři. Kluci se rádi nechali takhle rozmazlovat, protože ani jeden z nich neměl k módě specifický vztah.

Ještě před dovolenou byla dvakrát u Daniela. Pozorovala změny. Vnímala svět okolo trochu jinak, a hlavně vnímala Patrika jinak. Zřetelněji viděla, jak neustále sleduje směr jejích očí, kterým směrem se dívá, jak k ní vždy doběhne, aby se náhodou nedostala do jakéhokoliv kontaktu s nějakým jiným mužem. Vůbec jí to nevadilo, protože neměla potřebu se s nějakým jiným mužem potkat či seznamovat. Jejím životem byl on – Patrik – a vše ostatní okolo se proměnilo v šeď, v mlhu. Když už mělo ke komunikaci dojít, právě s mužem, tak k ní došlo ne proto, že to byl muž, ale proto, že to byl člověk, se kterým si měli nebo chtěli předat informaci, vtip, nápad, prostě komunikační tok.

Nevadilo jí to, ale vnímala to. Čím dál citlivěji a ostřeji. Vždy se uklidnil, když mu byla vyloženě nablízku. Když se ho dotýkala, lehla si k němu na lehátko, držela ho za ruku. Jinak byl stále ve střehu. Nervózní, neklidný. I přes to, že měl s sebou své milované děti. I přes to, že byli dennodenně spolu, každou minutu, každou vteřinu.

Dřímající šotek konfliktu zároveň v napětí vyčkával. V napětí, které jaksi ze dne na den rostlo a stupňovalo se. Možná to zapříčinil i nedostatek sexu – tím, že objednávali dodatečnou, třetí osobu až těsně před odletem, hotel měl k dispozici už jen apartmán, a ne dva samostatné pokoje. Apartmán měl sice dvě oddělené místnosti, ale žádné dveře mezi nimi, jen příčku s otvorem v prostředku. Tak byli všichni spolu, svorně. Na dovolené.

Něco už ale viselo ve vzduchu. I když paradoxně s jeho synem to bylo skvělé, perfektní. Naomi s ním vycházela ukázkově. Zdálo se, že si vysloveně žádá její společnost. Baví ho řešit s ní svá „vysokoškolská témata“, intelektuálně mudrovat. Dokonce z něj vydolovala i tajemství (samozřejmě s trochou alkoholu) týkající se jeho tajných lásek, vkusu, milenek… Jeho otec se doslova vznášel. Láskou, štěstím… snad to tak bylo.

Měl vedle sebe soběstačnou partnerku, která dovedla všechno zařídit, nikdo z nich se nemusel o nic starat. Jen se tak vezli… plavali v realitě, kterou byla dovolená. Myslela deset kroků dopředu. Cítil z ní lásku, musel lásku cítit. Bylo nemožné, aby nepronikla každou částí jejich těl, ale asi jen těch těl. První fáze lásky. Cítili touhu, přitažlivost, jedinečnost…, ale zřejmě ještě nevěděli, co měli poznat během drastických chvil odloučení.

„Naomi, dáš si Piña Coladu?“

„Dones…“

„Co byste řekli, že bychom si dnes večer zašli na tu fantastickou show Coco Bongo?“

„Jak myslíš…“ Patrik na ni laskavě a láskyplně mrknul.

„Aha, tam se blíží jeden z plážových prodavačů… Koupím lístky…?“

„Počkej, já je koupím!“ křičel z moře Patrik.

„Nech to, mám u sebe hotovost, tak je koupím a pak se vyrovnáme…“

Lístky tedy byly koupeny a v sedm večer se sešli s ostatními přihlášenými hosty v hotelové lobby, odkud se zajištěnou organizovanou dopravou přesunuli do Klubu. Naomi koupila

VIP lístky. Po tolika letech práce si už odvykla přizpůsobovat se ostatním. Neměla to ráda.

Ale z kluků nevycítila jinou tendenci, než splynout s davem v autobuse, proto se ani neunavovala vyrukovat s možností objednat, pro ně tři, taxi.

Byla by to obstarala sama. A to byla další „ne zas tak vhodná" vlastnost, totiž její přílišná samostatnost. Až příliš se naučila žít svůj život, starat se o sebe a své nejbližší, o firmu, firmy, zaměstnance. Zodpovědnost. Přehnaná zodpovědnost a o to větší nezávislost, suverenita, svébytnost. Co se týče hmotných statků a formy zabezpečení, nepotřebovala nikoho. Byla už tak zvyklá. Ale teď, po dvou letech s Patrikem, to dovedla až do jakéhosi extrému. V podstatě si vždy koupila všechno sama, dokonce i jim. Co se týče darů, neznala její štědrost mezí. Koupila letenky kamkoliv, když ji napadlo. Koupila lístky za kulturou, když cítila, že je potřeba změnit prostředí a být na chvíli jen „sami dva", zajišťovala běžné nákupy potravin – prostě to neřešila. Ale tím patrně jen druhé straně ukazovala, že tak je to v pořádku. V souvislosti s ní nemá Patrik nic řešit.

Při nejbližším konfliktu, hádce, jí on vytýkal, jak málo času s nimi tráví, nebo že koketovala s muži (během jejich dvou prvních „rendez-vous") a ona mu zas na oplátku vytýkala, jak je skoupý, jak jí nic nekoupí a jak se ona musí starat o všechno. To byly ty „fatální" konflikty, které se opakovaly čím dál častěji. Zcela bezpředmětné, protože oba dělali jen to, co si navzájem ukazovali nebo co jeden druhému dovolili – a přitom si to pak vyčítali a hádali se.

Vědomí ještě nebylo rozvinuté. Cítili, že tento vztah je silný. Cítili lásku, ale ještě ji neuměli hluboce procítit. Neměli to

„know-how“ potřebné pro vysvětlení si jevů, které prožívali, situací, které se opakovaly. Alespoň Naomi tomu nerozuměla – nechápala, proč neustále cítila naprosté přiblížení se a vzápětí absolutní odpudivou sílu. To flirtování, ke kterému párkrát došlo, nebylo přeci z důvodu jejího zájmu o někoho jiného, to vůbec ne! Bylo spíše snahou upoutat Patrikovu pozornost pokaždé, když cítila, že něco není v pořádku, že se vzdaluje. Nepříliš vhodný způsob, ale ono těžko přemýšlet, co je správné, když jste zamilovaní a neumíte si jisté okolnosti vysvětlit – proč a jak se dějí.

Patrik jí zase natruc dokázal dát patřičně najevo, že do jeho rodiny nepatří a ať je ráda za pozici, v níž se nachází. Vydali se na nákupy. Oni dva a Naomi. První značkový obchod, do kterého vešli, byl jen další fackou. Patrik a syn se od ní oddělili a hrdá Naomi odpochodovala do své sekce. Sešli se u pokladny a každý zaplatil svůj účet. Vskutku příjemný pocit, obzvláště pro někoho, kdo tuhle dovolenou – a mnoho jiného – svému partnerovi daroval a akceptoval přítomnost jeho synátora ve společném pokoji.

Kdo byl v Punta Cana, v Dominikánské republice, a dostal se do Coco Bongo tak ví, že je to mimořádný zážitek. Aréna s bary kolem dokola, se světelnými a mlhovými efekty, vlastní disko show s geniálním programem. Imitátoři zpěváků, tanečníků, do toho zakomponovaná akrobatická show, přičemž se všechno děje kolem dokola, všude a nikde, jako byste byli celou dobu interaktivní součástí této show. Na každém poschodí arény jsou stupínky, na nichž místní „výběrčí“ – nikoliv daní, nýbrž účinkujících – z davu vždy někoho vyberou, pěknou kočku,

pár, nadržený pár, milého pána, otylého pána, směšně oblečené turisty… prostě kohokoliv, kdo dané místo na určitou dobu zaplní, zavlní se, odprezentuje. A třeba ho natočí i interaktivní kamera, a třeba ne. Jde jednoduše o formu interaktivní zábavy a patří to k show Coco Bongo.

Samozřejmě že se výběrčí, pikolík, zastavil i u Naomi. Pochopitelně odkráčela k určenému stupínku a začala se vlnit. Cítila, že odezva o tři metry dál za jejími zády, v podobě přihlížejícího Patrika, není zrovna pozitivní, a tak se raději v polovině skladby ze stupínku vrátila na své místo.

„Předváděla ses. Zase ses musela ukazovat. Musíš vyčnívat z davu, jako vždy, a nemůžeš normálně posedět na místě…“ zaznívaly jeho výčitky cestou domů.

Už to nezvládala, nemohla uvěřit – nevinný tanec v rámci show, kde to navrch patří k programu a dotváří celkový efekt, kde se účastníci běžně předhánějí v tom, kdo si alespoň na pár minut či vteřin zatancuje na vymezeném půlmetrovém výseku…

Na pokoj se večer vrátili mlčky. Ačkoliv, velmi čilá a živá konverzace probíhala mezi ním a jeho synem. Ne však s ní. Čím živější a spontánnější (navenek?) byla debata mezi nimi, tím izolovanější, sklíčenější a smutnější se Naomi cítila.

Ráno, když se vzbudili, nezaznělo dokonce ani pouhé „Dobré ráno…“. Mlčeli celou zpáteční cestu letadlem z Karibiku do Evropy, mlčeli celou cestu autem z letiště domů. Mlčeli už třicet šest hodin.

Doma se přivítali s prázdným domem. Naomi všem vybalila, uklidila věci, pustila pračku… Běžná rutina.

Ticho.

Napětí se dalo krájet.

Celé se to zaseklo v bodě, jako kdyby zapomněli mluvit. Měl by přijít logoped a opět je to naučit.

Ráno druhého dne po návratu. Každý si jde za svou každodenní rutinou – práce, schůzky, domů.

Shodou okolností, šťastnou či nešťastnou náhodou, měla Naomi v ten den návštěvu. Sestřenice, která žila v Kanadě, a s níž měla velmi blízký vztah, se přijela podívat na své blízké, na svou rodinu. V Naomině městě se však měla zdržet jen ten večer, pak pokračovala v cestě za rodiči. Byly si nejbližšími přítelkyněmi a sestřenice navíc byla ve třetím měsíci těhotenství, nemohla se s ní tedy nesetkat. Za normálních okolností by ji pozvala k nim domů, ale teď to nebylo možné. Do dusné atmosféry zamlklého akvária by to bylo nanejvýš nevhodné – nikdo by se necítil komfortně. Tak se dohodly, že se sejdou v restauraci ve městě, dají si večeři a možná vínko – to jen možná – sestřenice je těhotná, zřejmě pít nebude, a Naomi pojede autem. Vlastně to mělo být jen obyčejné posezení, pokec s nejlepší kámoškou, ještě k tomu sestřenkou, s níž se neviděla dva měsíce. Poslala Patrikovi zprávu přes messengera:

„Večer si jdu posedět se sestřenicí. Přijdu okolo deváté. Píšu to takhle, poněvadž se nebavíme, ale ať aspoň víš, kde jsem."

Nic.

Žádná reakce.

Když přišel Patrik večer domů, Naomi už byla v posteli. Syn byl někde se svými kamarády. Patrik byl tedy zřejmě také s kamarády, někde. Pokud chce něco říct, tak nepoví nic a ticho. Naomi nebude vyzvídat, kde byl. Je příliš hrdá, než aby vedla

křížový výslech. Vždyť na tom ani nevidí nic špatného nebo zakázaného. Kýchl. Ona: „Na zdraví.“ On: NIC. Další ráno, další probuzení… další nic, další ticho.

„Prosím tě, co ti vlastně přelítlo přes nos? Co ti tak vadí? Že jsem šla v Coco Bongo tancovat?“

„A co tobě vadilo na letišti, že ses chovala tak arogantně?“

Ach, zapomněla na ten malý incident, na ten přešlap, kdy Patrik vešel se synem do obchodu, tedy vešli všichni společně, ale vydali se jaksi každý svým směrem. Oni si šli nakupovat svoje a Naomi zase to svoje. V jednom obchodě, dva muži a jedna žena. Sešli se u pokladny, kde si každý zaplatil to své. Mrzelo ji to, to ano. Hodila na ně arogantní pohled a ostře reagovala, když jí chtěli vzít její nákupy: „Není třeba, zvládnu to sama.“ – sarkastický, arogantní ostrý tón. Situaci tím samozřejmě nepomohla, jen tím přiložila na doutnající uhlíky.

Přišlo jí zkrátka líto, že se celou dobu o všechno a všechny stará. Ano, přízemní a ubohé, teď to vidí. Ale tenkrát to tak cítila a prožívala – jako by k nim nepatřila, jako by byla jen nějaká milenka či služka, a ne rovnocenná partnerka. Se současným vědomím by takové reakce určitě nenastaly. Odehrával se film, který prožívala sama. Dívala se do zrcadla sebe sama – Patrik dělal jen to, co mu naprojektovala svým jednáním. Kdyby se neustále nehrnula do placení, nejspíš by jí kluci nenechali bokem. Oni ji díky tomuto gestu nepovažovali za bezcennou služku, ale za silnou vůdkyni, která se o sebe umí a chce postarat. To byly ty odchylky. Přízemní lidské odchylky, bez kterých by byl život hezčí. Bez nich by se nedopracovali k fatálnímu krachu, naprostému ponížení se na nejprimitivnější úroveň.

Bez nich by se o dva dny později neobjevila v telefonu zpráva: „Bude lepší, když se rozejdeme…“

Textová zpráva v mobilu toho rána po dvou dnech ticha. Víkendového rána, kdy jen narychlo vyběhla z domu na „zkrášlovací kúru“ ke kosmetičce. Protože bylo doma dusné ticho, tak jen při odchodu zahučela: „Jdu ke kosmetičce a na masáž.“ Normálně taková procedura trvá dvě hodiny a on to velmi dobře věděl. A přesto, co ho dohnalo k napsání takové zprávy? Tehdy tomu nerozuměla a nazvala to ješitností, slabostí chlapa, který nezvládá ženu, protože je silná, výjimečná, samostatná a soběstačná. V podstatě mu nijak neubližuje a právě tím mu ubližuje. Tím, že neexistoval žádný zásadní fatální důvod, že se podřídila jejich domácím pravidlům, že jim byla po ruce, tím už se nedala ta „téměř dokonalá“ bytost snést. Nelze, aby to všechno jedna žena zvládala a tolerovala.

Kluci byli zvyklí papat, jak to nazývali, v šest večer. Zpočátku jí tento čas činil značné problémy. Za posledních pět let samoty, podnikání a tvrdé dřiny si navykla končit ve své firmě či končit poslední pracovní schůzky v devět, deset večer, a po nich ještě absolvovat své tréninky. Patrik se pochopitelně o večeři postaral, první měsíce. Buď něco koupil a uvařil, nebo objednal kvalitní donášku.

Ale čím dál častěji jí při jakémkoliv zpoždění dával zřetelně najevo nespokojenost. Ona se sice snažila odejít z práce v pět, jenže tehdy pracovala na dvou velkých mezinárodních zakázkách. Její zaměstnanci už ve firmě pomalu nocovali a ona se snažila všechno změnit a přizpůsobit se novému životu. Častokrát trvalo nad rámec vytyčeného času vůbec se dostat

v dopravní špičce do nového domova, k Patrikovi a jeho synovi. K tomu nesla zodpovědnost za firmu a zaměstnance. Už po prvních měsících pochopila, že její finanční stabilita a soběstačnost, jsou důležitými imponujícími prvky či „známkami jejího charakteru“. Naomi to nijak nepřekáželo, až doposud se celý život o sebe starala sama, tak proč ne i nadále… Problémem bylo skloubit v sobě: novou rodinu a své povinnosti, očekávání, jež cítila jako daná a stanovená, zabezpečení plynulého fungování firmy, zajištění financí a dalšího na mnoho let do budoucna, aby stále měla na účtu dostatek a mohla být i nadále samostatná, živit sama sebe, sem tam koupit dovolenou či dárky (i nové rodině) a ještě mít dost času na vaření, domácnost, oblečení, šatníky, praní, a když vypadla uklízečka, tak i na žehlení, mytí nádobí, vytírání, čištění a domácí práce vůbec. Skloubit to vše s návštěvami známých a rodinných příslušníků, s tím spojeným dalším vařením, společnými nákupy, dovolenými, cestami za golfem. Golf.

To vše ji samozřejmě bavilo, ale taky na to musela mít, potřebovala na to také vydělat. A jak to tak vypadalo, tak nejen v danou chvíli, ale i v budoucnu. Dostávala se do celkem dobrých stresů. Na jedné straně milovala Patrika a tento životní styl (ve větším klidu a pohodě jí připadal příjemný). Na straně druhé musela vymyslet jak a kde získat zakázku na potřebnou sumu, aby měla úspory na minimálně dvacet let takového života. Pracovala přeci jako generální ředitelka dvou sekcí mezinárodního koncernu. Byla to její noční můra. Začala se zamotávat víc a víc do vlastní sítě, přesněji řečeno do vlastní pasti.

Nové obzory, vlastní podněty na nové aktivity, které by ji uživily, se vytrácely prakticky každým dnem. Aby neprovokovala, nedomlouvala už žádné PR schůzky, žádné pracovní obědy, natož obchodní večeře. Pokud měla něco nezbytného zajistit (ovšem výhradně operativního charakteru, nikoliv strategického či plánovaného řešení), pozvala obchodní partnery domů k Patrikovi nebo šli na večeři všichni – i Patrik.

Věděl o ní úplně všechno.

Jenže Naomi v pracovní oblasti trpěla. Dostávala se víc a víc mimo dění, mimo informace. Nevadilo jí to, byl to vlastně větší klid. Jen ji zneklidňovalo, jak zajistit na svůj účet sumu XYZ, a stát se tak Patrikovi obstojnou a soběstačnou partnerkou.

Čili opak ženského principu.

Nikoliv jak se o ní někdo – dobře zaopatřený partner – postará, ale jak ona vystačí s úsporami po jeho boku…

Tak, dilema vyřešeno.

Patrik ho vyřešil. Prostě ho vyřešil.

Všechno spustil ten rozchod.

Při finálním vystěhování – proběhlo během dvou hodin – už nebylo Naomi, s její tehdejší výbušnou povahou, zapotřebí ještě něco vysvětlovat. Jedna jediná SMS? „Rozchod“?

Jako tajfun otočila svůj mercedes, zaparkovala před domem, kde už nikdo nebyl, a začala balit. Rychle a zběsile, neuváženě. Patrik ji zastihl, až když snášela dolů poslední, věcmi nacpané, zavazadlo do kufru auta. Chtěl ještě něco vysvětlovat. Ale v ten moment už nebylo co.

Ne v tu danou chvíli.

Plakali oba.

Dvě tvrdohlavé bytosti, ješitné a nevědomé, možná zničili něco krásného a schopného přežít i smrt…

Nezvládli to.

Tentokrát ne. A nevěděli, zda dostanou druhou šanci.

Deník – DEN 2

Tohoto dne jsem zažila neuvěřitelné poznání. Celý den jsem byla smutná. I přes jednu veselou událost, a sice jednodenní krátkou návštěvu mé drahé sestry, i přesto, že jsem byla na obědě se svými nejlepšími kamarádkami a mou nejmilejší sestřičkou, i přesto, že mi další kamarádka zařídila snížení úrokové sazby hypotéčního úvěru v bance, i přes to všechno jsem cítila smutek. Snad jsem podvědomě čekala na SMS, na květinu, na jedno pěkné slovo od Patrika k mému svátku. Nic takového se nestalo.

Moje citlivá nálada se nadále stupňovala. Večer jsem už sama v kanceláři plakala a nemohla přestat.

Musela jsem se projet autem a mluvili za mě „jiní" jménem Patrika. Slyšela jsem, přesněji řečeno, měla jsem vidinu budoucnosti, jeho hlasem:

„Naomi, miluju tě, uvědomil jsem si to. Nikdy jsem nikoho nemiloval tak, jako tebe. Dala jsi mému životu smysl. Nechci tě ztratit. Chci se o tebe starat, učinit tě šťastnou, splnit ti všechna tvá přání… Byl jsem sobec, zaslepený a zablokovaný. Ty jsi mi ukázala cestu a směr, jak to změnit. Že to mám změnit. Jinak bych byl celý život smutný, zaměřený jen na materiálno a peníze, a opičí lásku ke svým dětem… Nikdy bych nepoznal skutečnou lásku, humor, radost… Děkuju ti za to. Miluju tě a hrozně rád bych ti to dokázal a udělal tě šťastnou."

Náhle jsem se začala cítit líp… Naprostý vrchol dne byl, když jsem přišla domů. Alice, moje spolubydlící, na mě už „čekala" s krystalem.

Kdo mi jí vlastně přitáhl do života? Jak se v něm tohle dobré stvoření ocitlo? Tahle osůbka s čistým srdcem a otevřenou myslí je sídlem duchovních sil a procesů uvědomění. Vešla do mého života, aby mi pomohla „pochopit" a vkročit konečně na cestu, po níž mám předurčeno jít, a nepokračovat už v cyklech patřících minulosti.

Byla mým důkazem toho, že v životě někdy musíme překonat všechny ty zvraty, bolesti a radosti, že máme potkat tolik různých, lepších či horších lidí, aby nám pomohli dostat se k těm posledním „pomocníkům" předurčeným ujistit nás, že naše intuitivní představy jsou správné a že jsme blízko cíle.

Alice se pustila do výkladu. Někdy mi přišlo, že za formou, jíž komunikuje s kyvadlem, se skrývá rozhovor s někým jiným, něčím jiným. V tu večerní hodinu mi však všechna její odhalení neuvěřitelně pomohla. Začala mě „odkrývat" a já pochopila, že tu jsem pro nějakou životní misi – poslání jaké má každý z nás – a veškerý můj smutek, veškeré nepřejícné myšlenky, lidé a stavy začali být neopodstatněné.

Pochopila jsem, že se mám vydat na cestu očisty, změny vnitřního nastavení – nastavení nitra. Už mám všemu a všem odpustit. Moje spolubydlící – andílek, kterého mi pravděpodobně podstrčili úmyslně na mou životní dráhu – mi řekla (respektive reprodukovala, co jí sdělil její „krystal"): že všechny mé čakry jsou otevřené na maximum, jsem otevřená vesmíru a je ve mně velké duchovno. Na vesmír jsem už napojená. Ještě nikdy u nikoho takovou energii neviděla. Mám v sobě zářivé světlo a dokonce při mně stojí archandělé: Michael a Raziel. Všechno dokážu ovlivnit vírou a myšlenkami. Bude se mi dařit v každé oblasti –

cokoliv si usmyslím, naplánuju, udělám – vše se mi bude dařit, pokud tak budu činit od srdce, s láskou, vírou a odhodláním. Mám se věnovat své tvořivé energii, přát si a povídat si s anděli, vesmírem a archanděli, a vše se mi splní.

To, že jsem potkala Patrika, se mělo stát, bylo to vzájemně prospěšné. A díky němu nyní mohu rozvinout své „neprobádané" schopnosti. Patrik měl možná rovněž něco pochopit, změnit. Je toho dost, ale to už bude jenom na něm: zablokované čakry, přízemní myšlení, nemá v sobě lásku, neumí prožít skutečnou lásku, upíná se na materiálno, na to, co vlastní, má rád jen své děti, přesněji řečeno – je ovládaný, má v sobě smutek.

Se mnou měl možnost poznat, co je to láska, radost, humor, denní radosti, neupínat se na peníze a materiálno. Musí se ale odblokovat, dostat na jinou duchovní úroveň, začít na sobě pracovat. Dokud to neudělá, nebude nikdy šťastný.

Ta moje energie je údajně neskutečná, jen dosud nebyla použita správným směrem. Musela jsem nejdřív poznat pocit domova a klidu (s Patrikem), potom bolest a pak sama sebe. Sebepoznání. S Patrikem jsem se měla naučit vést rodinný život a zjistit, že se mi to líbí, že jsem zodpovědná a starostlivá, mám vztah k vaření a domácnosti, a hlavně že umím milovat jednoho jediného člověka, kvůli němu se změnit a pracovat na sobě.

Doslova toto mi Alice řekla.

Mám naplnit své životy, přičemž budu přesně vědět jaké… Stojí při mně archandělé Michael a Raziel, nastoupila jsem cestu duchovního dospívání, proto mi už údajně přišli na pomoc.

Pochopitelně jsem si hned vygooglila, co vlastně archandělé jsou, aby mi to celé dalo alespoň trochu smysl. Ve stavu smutku

a utrpení vám totiž jakákoliv dobrá a nadpřirozená prognóza dává světélko naděje.

„Archanděl Michael je jedním z hlavních archandělů a je nejblíže Bohu," – to jsem vyčetla na internetu – „je andělem ochrany, míru, bezpečnosti a pohybu vpřed. Michael má pomoci překonat strach, dát nám sílu a ukázat cestu, aby naše další počínání bylo správné." Tak Miku, vážně děkuju, protože tohle usměrňování teď potřebuju ze všeho nejvíc. Už nemůžu panikařit, nemám energii na odbočování na různé lesní a luční cestičky, narážet sem tam na medvěda či zmiji, vracet se na ten samý začátek zas a znova…

„Raziel vám může pomoci pochopit ezoteriku, principy projevu, posvátnou geometrii, kvantovou fyziku a další informace na vysoké úrovni. Zároveň vám může otevřít cestu k vyšším úrovním psychických schopností a zvýšit vaši schopnost vidět, slyšet, cítit a poznat božské vědění. Raziel vám, jakožto božský průvodce, může pomoci též s projevem.

Raziel je milující, laskavý a inteligentní. Jeho přítomnost se může zdát subtilní, ale postupem času jak ho vzýváte, si uvědomíte jeho pozitivní vliv ve svých duchovních cvičeních."

Alice mi vysvětlila, jak fungují čakry a jejich význam.

Opravdu jsem netušila, že mají takový význam. Samozřejmě, po subjektivním opisu stavu mých čaker, které jsou údajně maximálně otevřené a zharmonizované, mě tato tématika prvně v životě nadchla natolik, že jsem strávila hodinu nad studiem jejich významu. Bylo mi velmi sympatické, že moje sedmá čakra je propojená s první základní a obě jsou sobě otevřené.